

Äreminne, wid rådmannens
herr Harald Alftans i
lifstiden kärälskeliga
frus...

1700-1829 81 Cbza 1771 Lexell, Ulrica

National Library
of Sweden

Äreminne,

Wid

Rådmannens

Herr **HARALD**
ALFTANS

3

Lifstiden Kjärlifseliga Fru

Fru **ULRICA**
LEXELLS

Begräfning,

3

Åbo Domkyrka den 3. Martii 1771.

A B O,

Tryckt hos JOH. CHRISTOPH. FRENCKELL.

Svarföre skal wäl döden få,
Så oförlytt grafvera?
Ibland de lefwande husera
Och ingen gränts man ställa må?
I största Potentaters Hof,
Monarchen hastigt fäller,
Han frågar intet: får jag lof
När thet then rika gäller.

Then mäktige som är upfatt,
I Arans famn och sköde,
Måst med en usling gjöra möte,
Och lämna werlden med god natt:
En ung och rast i bästa währ,
Och den med darrand' stafwen.
Et barn i waggan ej et år,
Sitt slut tar och i grafwen.

En som är utaf ålder mått,
En krympling på sin krycka,
Skull gärna önska sig den lycka,
At få med döden gjöra ei;
Men thet tycks så, som Himlen wil
De usligaste spara,
At högsta åldren lefwa til,
Och ödets kast-hjelp, wara.

Jag ej förstår hwi sådant sker.
Nån' GUD kan orätt göra?
Den sak jag dristar ej utföra.
Nej: store GUD jag mig utber,
At på Din wisshet ej et ord
Må klandra eller skrifa,
I Himlen och på denna jord,
Allt skal Dig äran gifwa.

Vår döda som på Bären står,
Du läggs i jordens gömma,
Af henne är ju lätt at dömma,
Här GUDs försyn på alting rår:
Han sticker alt til sitt behag,
Hans styrelse och wisja,
För oss skal bli en helig Lag
Den wi ej från oss skilja.

Du Hedersman jag wet thet nog,
At Du Din saknad känner,
Och sorgen Hjertat hastigt klämmer.
Du har och dertil ömningt fog,
Din Naka och Din värda wän,
De kärleks-panter spåda,
Sin Sata, Wor ej sakna änn,
Är flåhl at sorgligt qwäda.

Men hwad kan wi med all vår lät,
Vår klagan och vår jämmer,
Ty dödens wäld ej sådant känner,
GUDs stic wi följa lydigt åt.
Rådman ALFTANS Sol her gått ned,
Hans ögons lust förswunnit,
Ach! med Des nedgång Hjertat hved
Och forge-moln uppsprungit.

Det icke underligt är,
En wärdig Måka qwider;
Och samma Hjertat häftigt swider
När man ser dödd, den man har kär.
De twänne små som lefwa än,
De sorgen dubbelt öka,
När the tår säga: Far wår wän,
Hwar är wår Mor: wi söka.

Dock GUD har tänckt på en sin wän,
Från werlden hädan tagit,
Och wåta ögon, kinder twagit,
På dem i släkten lefwa än;
Men tänck! Desz Sjal är wäl förnögd,
I Himlens sälla länder,
Halleluja en ewig frögd,
För Lambsens Thron upsänder.

Farwål! Du hederwårda Fru,
Din fotspår wi bör tråda,
At wi i Himlen öf får glåda,
Ibland GUDs Barn som Du gör nu,
Din saknad för öf är wäl swår,
Med qwidan och med sorger;
Men glådje när wi en gång får,
Dig fatt på Zions Borger.
